

דעם רבינ'ס

איינערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

קוקן אינעם שכל פון יעדע זאך

חכמה און שכל וואס ליגט אין יעדע זאך, אז די 'שכל שיש בכל דבר' זאל אין אונז אריינשיינען און אונז דערנענטערן צו השם יתברך, דאס מיינט אז מיר דארפן אריינקוקן אין יעדע זאך "וויאזוי קען איך דינען דעם אויבערשטן מיט די זאך? און וויאזוי קען איך צוקומען צו מיין תכלית דורך דער זאך".

עשו איז פונקט פארקערט! ער וויל נישט טראכטן פון גאנצישט, נאר וואס ס'גלוסט אים יעצט אין די מינוט וויל ער שוין האבן! ער וויל נאר תאוות פון דער וועלט, דאס איז א מלחמה משך דעם גאנצן לעבן. יעקב איז מרמז אויף די טייערע הייליגע נשמה, וואס איז א חלק אלוק ממעל, און דאס ליגט ביי יעדן איד, אבער עשו טענט אז ער איז דער בכור, אז קודם קומט דער גוף מיט זיינע תאוות, דאס איז ביי עשו מער חשוב'ער.

מיר דארפן אבער וויסן אז מיר האבן א גרויסן רבי'ן מיט זיין גרויסן תלמיד, וואס לערנען אונז אז אפילו עס קען זיך אונז דאכטן אז עשו איז זייער שטארק און יעקב איז שוואך און קליין, אבער אזוי ווי מען זעט צום סוף אז יעקב האט באקומען די בכורה, אזוי אויך ביי אונז, אויב מיר וועלן זיך שטארקן מיט עקשנות און תפלות

טייערע קינדער, מיר בענטשן שוין דעם שבת דעם גאר לעכטיגן חדש, חדש כסלו!

הא... חדש כסלו דערמאנט אונז אז עס קומען שוין צו גיין די חנוכה טעג, ווי ליכטיג און הייליג זענען די חנוכה טעג, מען דערמאנט זיך נאר פון די חנוכה ליכט מיט די זיסע נגונים ווערט ווארעם אין די ביינער! ברסל'ע קינדער מען דארף זיך שוין גרייטן צום יום טוב! איינער גרייט זיך מיט לערנען די ספרים פון צדיקים פון די מעלות פון חנוכה, א צווייטער מיט התבודדות אויף חנוכה אדער גרייט מען זיך מיט זאגן לקוטי תפלות אויף חנוכה, יעדער אינגל און יעדער איד לויט זיין מצב און פארשטאנד.

די וואך אין די פרשה פארציילט אונז די תורה וועגן יעקב און עשו, גלייך פון אנהייב געבוירן האבן זיי זיך שוין געקריגט ווער עס איז דער בכור, בכור מיינט חשיבות, אזוי ווי דער פסוק זאגט "אף אני בכור אתנהו".

דער הייליגער רבי אין די ערשטע תורה פון לקוטי מוהר"ן זאגט, אז יעקב און עשו זענען מרמז אויף דער 'יצר טוב' מיטן 'יצר הרע', דער רבי זאגט דארט אז אן איש הישראלי - א אידיש קינד דארף אלעמאל קוקן אינעם שכל וואס ליגט אין יעדע זאך, און זיך מקשר זיין צו די

דאס האב אין געזונדע

החסיד ר' שלמה וועקסלער זצ"ל

פארזעצונג פון פריער

ענדליך נאך א לאנגע רייזע אויפן שיף איז דער
בחור שלמה וועקסלער אנגעקומען צום פארט
פון הייליגן לאנד ארץ ישראל, דאס איז געווען
אין די יארן ווען די טערקן האבן געהערשט
איבער'ן לאנד, ווען שלמה'לע איז אראפ פון שיף
האבן אים די טערקישע סאלדאטן געפרעגט פון
וואנעט ער קומט, ווען ער האט זיי געענטפערט
פון דייטשלאנד, האבן זיי אים אנגעזאגט אז
ער מעג זיך פארזוימען אין לאנד נישט מער ווי
עטליכע חדשים...

ווי נאר ר' שלמה איז אנגעקומען אין ארץ ישראל
האט אים געצויגן די הייליגע שטאט ירושלים,
די קעניגליכע הויפט שטאט פונעם מלך מלכי
המלכים. די ערליכע קלוגע אידן פון ירושלים
האבן באלד אנגעזען אויף דעם בחור וואס
איז נארוואס אנגעקומען פון דייטשלאנד, זיין
מורא'דיגע ערליכקייט בפרט זיין אפגעהיטנקייט
אין שמירת עינים, נישט צו ארויסקוקן מער פון
פיר אמות גייענדיג אין גאס, דעריבער פלעגן זיי
אים אנרויפן דער פרומער בחור פון דייטשלאנד...
און האבן אים זייער מקרב געווען און אים אלעס
פארזארגט, בפרט דער גאון ר' עקיבא יוסף
שלעזינגער זצ"ל דער בעל מחבר פון ספר "לב

העברי" וואס האט אים אריינגענומען ביי זיך אין
שטוב און ר' שלמה איז דארט געווען א בן בית,
ווי זיין אייגענעם קינד.

ר' עקיבא יוסף זצ"ל האט געזעהן אז דער בחור
שלמה'לע דרייט זיך פסדר ארום מיט א "לקוטי
עצות", דער ספר איז געווען זייער באקאנט
פאר ר' עקיבא יוסף, ווייל ער איז געווען א
געוואלדיגער בקי אין אלע ספרי רבינו, ווי מען
זעט אין זיין ספר וואו ער ברענגט אראפ פיל
מקורות פון לקוטי מוהר"ן און ספרי ר' נתן,
דעריבער איז דער גאון איין טאג צוגעגאנגען
צום יונגן שלמה און אים געפרעגט: "וואס איז
דער ספר וואס דו האלסט שטענדיג ביי דיר?"
האט אים ר' שלמה דערציילט ווי אזוי ער
אנגעקומען צום ספר און וואס דער הייליגער
ספר האט געמאכט פון אים,

האט אים דער גאון באלד דערציילט אז עס איז
דא נאך פיל ספרים פון אט דעם צדיק, ר' שלמה
האט זיך גאר געפרייט און געפרעגט וואו מען קען
דאס באקומען, האט אים ר' עקיבא יוסף זצ"ל
געפירט צו די ספרים שאפע אין זיין שטוב און
אים געוויזן אלע ליכטיגע ספרי רבינו ותלמידיו,

עס איז געווען פאר אים א זכות צו נעמען פאר זיין טאכטער דער פרויער בחור פון דייטשלאנד... אזוי ארום האט שוין ר' שלמה געקענט בלייבן וואוינען אין ירושלים ווייל דער געזעץ האט ערלויבט צו בלייבן וואוינען אין ארץ ישראל אויף אלעמאל, אויב מען האט חתונה מיט א דארטיגער בירגער.

טערקישע זעלנער אין ירושלים

ר' שלמה מיט זיין אשת חיל האבן זיך באזעצט אין בתי מחסה, נאנט צום מקום המקדש און דער כתל המערבי. דארט האבן זיי געוואוינט פופציג יאר, ביז ווען אלט שטאט איז איינגענומען געווארן דורך די ירדנישע אראבער.

פארזעצונג קומט אי"ה

אזוי אויך האט ער אים דערציילט אז עס איז דא אין ירושלים נאך אפאר בריטליכער חסידים, וואס לערנען די ספרים און פירן אויס די אלע עצות. די שמחה פון שלמה'לע איז געווען אן קיין ברעג, אט האט ער געטראפן דאס וואס זיין הארץ בענקט און גלוסט, האט ער באשלאסן פה אשב כי איתיה, דא איז מיין פלאץ! דא וויל איך בלייבן! אבער וואס טוט מען מיט'ן טערקישן געזעץ? נאך אפאר מאנאטן דארף ער שוין אוועק פארן פון ארץ ישראל? מיט'ן

אויבערשטנס הילף האט ר' עקיבא יוסף געטראפן פאר אים א גוטן שידוך, די טאכטער פון ר' מאניש שיינבערגער זצ"ל, פון ירושלים,

המשך פון די לעצטע זייט

אלע וועגן וויאזוי זיך צו שטארקן און אנטלויפן פון אים און דאווענען מיט פונג. אבער עס איז דא אן עצה פאר אונז, עס איז פארהאן א וועג פון דער זייט, וואס דער יצר הרע ווייסט נישט דערפון – דו ווייסט פון וועלכע וועג מער רעדט? דער הייליגער רבי זאגט אז ווען מען רעדט צום באשעפער אויף אונזער אידישע שפראך, מען דערציילט אים אלעס וואס ליגט אויפן הארץ מען בעט פון אים אלע, ממש אלעס אזוי ווי מען בעט עפעס פון א גוטער חבר, די וועג קען נישט דער יצר הרע.

מיר וועלן זיך באנייען צו רעדן צום באשעפער מיט אונזער פשוטע שפראך, אים בעטן אלעס און אויך זיך מחזק זיין צו דאווענען געשמאק די דריי תפלות וואס מיר זענען מתפלל יעדן טאג. (ליקו"מ צ"ח ח"ב)

לעובדא ולזיעשרה

1. הרב הקסיד ר' אֶלְחָנָן סְפֵקֶטָאר ז"ל איז אַרײַן אַמאַל אין אַ בײַת מִדְרָשׁ אין בײַאַלִּיסְטאַק (א שטעטל אין פּוילן וואס איז לײדער כּמעט אויסגעמעקט געווארן אין די צווייטע וועלט מלחמה) דאַרט האט ער באַגעגנט אַ איד - מיטן נאַמען ר' יַעקב וועלכער איז געזעצן און געלערנט מיט גרויס התמדה, האט אים ר' אֶלְחָנָן געפּרעגט: "וואס האט אײך צוגעברענגט זיך צו נעמען אזוי צום לערנען?" האט אים ר' יַעקב דערציילט אז ער האט געאַרבעט פאַר זײַן פּרנסה אין אַ מיל וואו מען מאַלט ווייץ פאַר מעל, זײַן אַרבעט איז געווען צו מישן די מעל מיט אַ גרויסע לעפּל אין די גרויסע זעק, אין אײנע פּונ די טעג דערציילט ר' יַעקב ווייטער, ווען אײך מיש אזוי די מעל איז מיר אַרײַן אַ הרהור תּשׁוּבָה אײך טראַכט אזוי צו מיר 'פאַרוואס פאַרברענג אײך דא מײנע טעג מיטן מישן די מעל אין די

זעק?! ווען אײך זײַן יעצט אין בײַת מִדְרָשׁ מיט אַ גמרא בײַם סטענדער וואלט אײך דאַן געמישט דעם רמב"ם מיטן תּוספּוֹת אינאַײנעם מיט אַ קשׂיָא און תּירוץ! די מינוטן ווען אײך האב געטראַכט וואס איז דער תּכּלִית פּונ מײַן לעבן צו מישן מעל? האט מיר צוגעברענגט צו מאַכן אַ טויש אין לעבן, האט דער מתמיד ר' יַעקב אויסגעפּירט: "כ'האב זיך אַרײַנגעזעצט אין בײַת מִדְרָשׁ און זיך ערנסט גענומען מישן די הייליגע בּלעטער..."

ר' אֶלְחָנָן האט געשריבן די מעשה אין אַ בריוו צו זײַן זון אין אַמעריקע אים צו מחזק זײַן צו טראַכטן פּונ תּכּלִית און אַרײַנטון זײַנע כּוחות אין די הייליגע תּוֹרָה.

סיפורי מעשיות מעשה י"ג - די זיבן בעטלערס 4

אלע.

האט זיך דער 'גרויסער-אדלער' צו זיי אנגערופן:
"איך וועל אייך מפרש זיין די אלע מעשיות, וואס
די אלע האבן דערציילט".

דער האט דערציילט: "אז ער געדענקט נאך, אז
מ'האט אפגעשניטן דאס 'עפעלע' פון דער 'צווייג'
- מיינט ער, ער געדענקט נאך אפילו, אז מ'האט
אים אפגעשניטן דעם נאפל' - (פלומר: אפילו דאס
וואס מיט אים האט זיך געטאן, תיכף ווי ער איז
געבוירן געווארן, אז מ'האט אים אפגעשניטן דעם
נאפל' - אפילו דאס געדענקט ער אויך).

און דער אנדערער, וואס ער האט געזאגט:
"ער געדענקט נאך אפילו, אז דאס 'לעכט האט
געברענט" - מיינט ער, ער געדענקט נאך, אז ער
איז געווען בעיבור, וואס דעמאלט ברענט א לעכט
אויף דעם קאפ - (ווארן אזוי שטייט אין דער גמרא
(גדה ל:): "אז דעמאלט אז דאס קינד איז ביי דער
מוטער אין בויה, דעמאלט ברענט א לעכט אויף זיין
קאפ" וכו').

און דער וואס ער האט געזאגט: "אז ער געדענקט
נאך אפילו, אז ס'האט אנגעהויבן צו ווערן א 'פרי'
- דאס איז, ער געדענקט נאך אפילו, ווי זיין גוף
האט אנגעהויבן צו ווערן, דעמאלט אז דאס קינד
הייבט נאר אן באשאפן צו ווערן.

און דער געדענקט נאך: "דעמאלט, אז מ'האט
געפירט דאס 'קערנדל' צו פלאנצן די 'פרי' - דאס
איז, ער געדענקט נאך אפילו, ווי די טפה איז נמשך
געווארן.

און דער געדענקט נאך: "די 'חכמים', וואס זיי האבן

"און איך בין נאך דעמאלט געווען גאר א 'קינד'
(דהיננו: דער 'בלינדער-בעטלער', וואס ער
דערציילט דאס אלץ) - און איך בין אויך דארט
געווען", האב איך מ'ך אנגערופן: איך געדענק די
אלע מעשיות, און איך געדענק 'בארנישט'".

האבן זיי זיך אנגערופן: "אט דאס איז א גאנץ
'אלטע-מעשה', עלטער פון אלע". און ס'איז ביי זיי
א גרויס חידוש געווען, וואס דאס 'קינד' געדענקט
מער פון אלע.

דער ווייל איז אנגעקומען א גרויסער 'אדלער', און
האט אנגעקלאפט אויף דעם 'טורעם', און ער האט
צו זיי געזאגט: "הערט אויף צו זיין ארימעלייט,
קערט אייך אום [צוריק] צו אייערע 'אוצרות', און
נוצט מיט אייערע 'אוצרות'".

און ער האט צו זיי געזאגט: "אז זיי זאלן ארויסגיין
פון דעם 'טורעם', 'עלטער' נאך 'עלטער' - ווער
ס'עלטער, זאל פריער ארויסגיין".

האט ער זיי אלע ארויסגענומען פון דעם 'טורעם'.

האט ער 'פריער' דאס 'קינד' ארויסגענומען - ווארן
צום אמת, איז ער זיך 'עלטער' פון זיי אלע.

און ווער ס'איז 'יונגער' געווען, האט ער אים
'פריער' ארויסגענומען.

און דעם 'עלטסטן-זקן', האט ער גאר 'צום סוף'
ארויסגעפירט.

ווארן ווער ס'איז געווען 'יונגער', דער איז זיך
געווען 'עלטער', (ווארן וואס 'יונגער', האט ער זיך
אלץ א 'עלטער-מעשה' דערציילט) - און דער
'עלטסטער-זקן', דער איז געווען 'יונגער' פון זיי

זענען צובראכן געווארן - זיי וועלן ווידער געבויעט ווערן - היינט קערט אייך אום [צוריק] צו זיי" - און ער האט זיי געבענטשט.

און צו מיר (דהיינו: צום 'בלינדן-בעטלער' וואס ער דערציילט דאס אלץ), האט ער געזאגט (דהיינו: דער 'גרויסער-אדלער'): "דו קום מיט מיר, ווארן דו ביזט אזוי-ווי איך - ווארן דו ביזט 'זייער-אלט', און 'גאר-יונג', און דו האסט נאך 'גארנישט' אנגעהויבן צו לעבן, און דו ביזט פארט 'זייער-אלט' - און איך בין אויך אזוי, ווארן איך בין 'זייער-אלט', און בין נאך 'גאר-יונג' וכו'.

נמצא [קומט אויס]. האב איך א 'הסקמה' פון דעם 'גרויסן-אדלער', אז איך בין 'זייער-אלט', און בין 'גאר-יונג' וכו' - היינט שענק איך אייך במתנה גמורה 'דרשה-געשאנק', אז איר זאלט זיין 'אזוי-אלט' ווי איך.

איז דארט געווארן א גרויסע שמחה, און זייער א גרויסע חדוה - און זיי זענען זייער פריילעך געווען.

אויסגעטראכט דאס 'קערנדל'" - מיינט ער, ער געדענקט נאך אפילו, אז די טפה איז נאך געווען אין מח.

און דער געדענקט נאך: "דעם טעם" - דאס איז דאס 'נפש'. און דער 'ריח' - דאס איז דער 'רוח'. און די 'מראה' - דאס איז די 'נשמה'.

און דאס קינד האט געזאגט: "ער געדענקט 'גארנישט'" - ווארן ער איז 'גרעסער' פון זיי אלע - און ער געדענקט אפילו וואס ס'געווען פאר 'נפש', 'רוח', ו'נשמה' - דרום [דעריבער] האט ער געזאגט: "ער געדענקט 'גארנישט'" (כלומר: ער געדענקט נאך אז ס'גארנישט' געווען - געדענקט ער אפילו, וואס דארט האט זיך געטאן, וואס דאס איז העכער פון אלע).

און דער 'גרויסער-אדלער' האט צו זיי געזאגט: "קערט אייך אום [צוריק] צו אייערע 'שיפן', דאס זענען אייערע 'גופין' [גופים: קערפערס]. וואס זיי

דער ריינער קוואל

המשך פון זייט 1

אויפן גוף, דער יצר טוב וועט געוויינען דעם יצר הרע, און בכלליות, צום סוף וועט די גאנצע וועלט וויסן אז די אידישע קינדער זענען דער אויסגעקליבענער פאלק און נאר פאר זיי האט דער אויבערשטער באשאפן די גאנצע וועלט.

דער אויבערשטער זאל העלפן, עס זאל שוין מקים ווערן די תפלה וואס מיר בעטן יעדן טאג ביי מעריב 'כי פדה ה' את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו" דער אויבערשטער זאל אונז אויסלייזן פון אלע שטארקע שונאים בגשמיות וברוחניות, און מיר וועלן אלע מאכן א גרויסע ברכה "ברוך אתה ה' גאל ישראל", אמן ואמן.

צום אויבערשטן, ער זאל אונז ראטעווען פונעם יצר הרע, וואס וויל אונז צעברעכן און אראפוארפן פון אוינזער חשיבות, ער וויל אונז צעטרעטן מיר זאלן נאר זיין פארנומען מיט גשמיות און זאכן פון עולם הזה, וואס טאקע דערפאר הייסט ער עשו פון לשון "עשיה" וואס איז מרמז אויף גשמיות פון עולם הזה, וואס איז פיל מיט עצבות.

אבער צום סוף וועט די נשמה זיין דער בכור דאס מיינט אז די נשמה וועט זיך מתגבר זיין

לאמיר זיך פאר הערן

די דרייצנסטע מעשה - די זיבן בעטלערס (4)

- א. וויאזוי האט ער מפרש געווען דעם אכטן זקן וואס געדענקט די מראה?
 - נפש
 - רוח
 - נשמה
- ב. צו וואו האט ער זיי געהייסן צוריק גיין?
 - צו די שיפן
 - צו זייערע גופים
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. וואס איז געווען דער אדלער?
 - אלט
 - אינג
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. וואס איז געווארן נאך די דרשה געשאנק פון דעם בעטלער?
 - א גרויסע שמחה
 - א גרויסע שמחה און זייער א גרויסע חדוה
 - א גרויסע שמחה און זייער א גרויסע חדוה און זיי זענען זייער פרייליך געווען
- ה. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
 - יא
 - נ"ן
 - א חלק

- א. וואס האט דער בלינדער בעטלער געדענקט?
 - די אלע מעשיות
 - גאר נישט
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ב. וואס זאגט דער גרויסער אדלער?
 - הערט אויף זיין עשירים
 - הערט אויף זיין ארימע לייט
 - הערט אויף זיין עניים
- ג. וועמען האט דער אדלער ארויס גענומען די ערשטע?
 - דעם גרעסטער זקן
 - דאס קינד
 - לויט די א"ב
- ד. וויאזוי האט ער מפרש געווען דעם זעקסטן זקן וואס געדענקט די טעם?
 - נפש
 - רוח
 - נשמה
- ה. וויאזוי האט ער מפרש געווען דעם זיבעטן זקן וואס געדענקט די ריח?
 - נפש
 - רוח
 - נשמה

ספור זגראט

ווען האט דער רבי דערציילט פון דעם בלינדן בעטלער?

תשובות אויף פאריגע וואך

- אויף וועמען איז געזאגט געווארן? איך בין זייער אלט, אויך דער בלינדער בעטלער
- אויף וועמען איז געזאגט געווארן? איך בין נאך גאר יונג, אויך דער בלינדער בעטלער
- אויף וועמען איז געזאגט געווארן? איך האב נאך גאר גוט אנגעהויבן צו לעבן? אויך דער בלינדער בעטלער
- ווער געדענקט מער, דער עלטער אדער דער יונגערער? דער יונגערער

דער געווינער אויף די זיבן בעטלערס נומער 3 איז
הילד החשוב נחמן שפירא, ירושלים***4134

א נייע וועג

זיי ווייסן גישט אז ס'איז פארהאן אזא סאָרט וועג,
קומט קומט..."

זיי האלטן זיך ביי זייערס, צו גיין אויפן אלטן וועג,
און ר' מאיר פאָרט מיט זיין וואַגן אויף די וועג פון
דער זייט.

נאכן לאנגן נסיעה ווען די חבורה האט זיך געטראפן
אין שטאט, ר' מאיר דערציילט זיי איבער זיין
געשמאקע אנגענעמע נסיעה, ווידער אום די
אנדערע חברה האבן געהאט צו דערציילן הויפנס
מיט פחדים מיט וועלכע זיי זענען אריבער נאך
ווערן באפאלן פון רויבערס וועלכע

זענען זיי נאכגעלאפן אויפן וועג.
קינדער, וואס לערנען מיר פון דעם
משל? וואס טאקע?

ענק ווייסן טאקע אז אסאך מאל ווען אונז
זעצן זיך געשמאק דאווענען ביים סדור, קומט אונז
אריין אסאך חלומות פון אלע סארטן מחשבות
אין קאפ, פלוצלונג פאָרנעסט מען אז אונז האלטן
אינמיטן דאווענען, יא? עס קען זיך מאכן אמאל
אזא זאך? וואס קען מען דעמאלט טון?

דער הייליגער רבי לערנט אונז אז די געווענליכע
תפלות וואס מיר דאווענען יעדן טאג, דאָרט
שטייט דער יצר הרע אינמיטן, ער ווארט אונז אפ
איינמאל ביי ברכות, איינמאל ביי קריאת שמע ער
מאכט אונז זאלן חלומען. אבער אונז דאָרפן זיכן

צום רבינו'ס

א ט כ א איבערנעפולטע

וועגענער פארן ארויס פון די טויערן אין לייפציגער
מאָרק, זיי לאזן זיך ארויס אויף א דריי טאגנע
נסיעה, אבער ר' מאיר האלט זיי אפ און ערקלערט
זיי אז ס'איז זייער גישט כדאי צו פארן אויף די
געווענליכע וועג וואו מען איז צוגעוואוינט צו
פארן, ער טענהט: "די וועג איז בכלל גישט

גלאט, גאנץ אפט קענען רויבערס
אנפאלן די דורכגייער, רוצחים אדער
גולגים באַגנבֿלען אלע סחורות און טיילן
ביטערע קלעפ, ס'איז א גרויסע סכנהו!"

"וואס עפעס?", ענטפערן אים אפ די חבורה
וואס זיצן אין די וועגענער, "מיר וועלן פארן אויפן
געווענליכן וועג ווי דער גאנצער עולם פאָרט,
דאָרט פארן אונז אויך, מיר גייען גישט אויף קיין
שום אנדערע וועג."

ענטפערט זיי ר' מאיר: "פאָרוואס זאלן ענק גיין
אויף א פלאץ וואס ס'מאכט זיך אזויפיל סכנות,
ענק ווילן גישט הערן מיין מיינונג? איך קען א'
וועג פון דער זייט, אזא וועג וואו עס פלעגן אמאל
דורכפארן גרויסע סוחרים שטיל אן קיין שום
שטער, די חברה באַנדיטן שטייען גישט דאָרט,

המשך אויף זייט 3

הגליון נתנדב ע"ו
הר"ר יונה אנשין הי"ו
דרגה נישואי בתו למוזל טוב

הגליון נתנדב ע"ו
הר"ר שניאור זלמן בלוי הי"ו
דרגה הולדת בנו למוזל טוב

הגליון נתנדב ע"ו
הר"ר משה לייפער הי"ו
דרגה הולדות בנו למוזל טוב